

всеки отива на своята работа и с трудовете си придобива много за бедните. Монасите не само когато пеят и се молят, но и когато седят над книгите, правят приятно впечатление на зрителите. Когато се свърши пеенето, един взема Исаия, друг беседва с апостолите, трети чете книги от други писатели и размишлява за Бога, за света, за видимото и невидимото, за материалното и духовното, за нищожността на сегашния живот и за величието на бъдещия. Те се хранят със словата Божии, "по-сладки от мед и капки от воцвен мед" (Пс. 18:11). Това е чуден мед и много по-добър от тоя, с който се хранел някога Йоан в пустинята. Защото не диви пчели, кацнали на цветя, събират този мед, но го приготвява благодатта на Св. Дух, и, вместо капки от воцвен мед, полага в душите на светиите кошери и хралупи. Подобно на пчелите, те облитат медната пита на свещените книги, черпейки от тях велико удоволствие. Приемайки такава храна, устата им не могат да произнесат ни една друга дума, ни една шеговита или груба дума, но всяка дума е достойна за небето... Такова е сегашното тяхно състояние. А каква дума може да изрази бъдещето? Какъв ум може да го постигне?..."

"Ела и се учи от монасите! Това са светилници, сияещи по цялата земя, стени, с които се ограждат и поддържат самите градове. Те затова са се отдалечили в пустинята, за да научат и тебе да презираш светската суета. Те, като мъже силни, могат да се наслаждават от тишината и всред бури; а на теб, обуреваем от всички страни, е нужно да се успокоши и, макар малко, да отдъхнеш от непрестанния прилив на вълни. И тъй, ходи при тях по-често, та чрез техните молитви и наставления да се очистиш от стремящите се към теб скверноти, за да прекараш, колкото се може, по-добре и сегашния живот, и да се сподобиш с бъдещите блага... Както този, който се възкачи на високо място, ако и да е бил много малък, се оказва голям, така и тези, които чрез беседите се изкачват към високите помисли на праведните, се оказват също такива, докато пребивават с тях."

"Монахът дава дарове и на бедни, и на богати; той еднакво е щедър към едните и към другите. Макар цяла година да носи една дреха и по-охотно да пие вода, отколкото вино, и да не проси за себе си ни голяма, ни малка милостиня от богатите, но за бедните той изпросва постоянно много милостини, полезни както за даващите, така и за получаващите. По този начин той се явява общ лекар и за бедния, и за богатия, като освобождава единия от греховете чрез добро наставление и избавя другия от нужда. Той раздава дарове на Духа; чрез молитви освобождава души, угнетени от властта на демоните. Към него прибегват и царе при свои нужди, като просят молитвите им. Монахът носи залога на спасението в своята воля, в своята ревност, в своето разположение, по думите на Писанието: "Царството Божие вътре във вас е" (Лука 17:21). Смъртта за него не е страшна, защото за тогова, който презира богатство, удоволствия, радости, не е трудно да се раздели с този свят..." (Св. Йоан Златоуст: Из беседите му